Çocuk ve Peçeli Baykuş
Jane MEADOW

Çocuk ve Peçeli Baykuş

Jane MEADOW

Ethan annesi, babası ve ablası Maya ile bir çiftlikte yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı, yaşına göre küçüktü, burnunun üzerinde çiller ve ön dişlerinin arasında bir boşluk vardı. Her sabah mavi tulumunu, kırmızı-beyaz çizgili gömleğini ve sarı lastik çizmelerini giyerdi. Not defteri için yeşil çantasını kapıp keşfe çıkardı. Çiftlik gizli köşelerle doluydu ve Ethan hepsini bulmayı çok severdi.

Güneşli bir öğleden sonra Ethan ve Maya, tarlanın kenarındaki eski taş binanın yakınında saklambaç oynuyorlardı. Binanın çatısı eğriydi ve kapısı gıcırdıyordu. Ethan içeri sıkışıp loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Yüksekte, ahşap bir kirişin üzerinde soluk ve yumuşak bir şey hiç kıpırdamadan duruyordu. Büyük kara gözlü, kalp şeklinde bir yüze benziyordu.

Ethan nefesini tuttu. Yaratığın altın sarısı tüyleri, gri benekleri ve beyaz, kalp şeklinde bir yüzü vardı. Bu bir peçeli baykuştu! Başını yavaşça çevirip onu izledi. Ethan bacağında küçük bir metal halka fark etti. Fısıldadı: “Merhaba baykuş. Sana zarar vermeyeceğim.” Sonra parmak uçlarında dışarı çıkıp Maya’yı bulmaya koştu. “Eski binada bir baykuş var!” dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

Maya kırmızı bandanasını bileğine bağlayıp Ethan’ın peşinden gitti. “Fazla yaklaşma,” dedi her zamanki buyurgan ama sevecen tavrıyla. “Onu korkutmak istemeyiz.” Kapıdaki bir çatlaktan baykuşun sessizce yuvasına uçtuğunu gördüler. Üç tüylü beyaz yavru dışarı bakıyordu. “Yavruları var!” diye soluğu kesildi Ethan’ın. “Babamıza söylemeliyiz.”

Babaları ahırda bir çit tamir ediyordu. Hasır şapkası gözlerini gölgeliyor, alet kemeri yürürken şıngırdıyordu. Ethan ona baykuş ailesiyle ilgili her şeyi anlattı. Babası gülümsedi. “Peçeli baykuşlar sık sık eski binalarda yuva yapar,” dedi. “Yavrularını büyütmek için güvenli, sessiz bir yere ihtiyaç duyarlar.” Ethan not defterini açıp yazdı: Eski binada peçeli baykuş ailesi. Sessizlik ve huzur gerekiyor.

Maya bir plan yaptı. “Eski binayı sadece baykuşlara ayırmalıyız,” dedi. “Gürültü yok, ziyaretçi yok.” Babası başını salladı. “Çatıyı su sızmayacak şekilde onarabilir ve başka hayvanların girebileceği delikleri kapatabiliriz.” Ethan ekledi: “Bir de tabela asabiliriz: Lütfen sessiz olun—burada baykuş ailesi yaşıyor.” Herkes kabul etti. Proje ertesi sabah başladı.

Babası merdivenini ve aletlerini getirdi. Çatıyı dikkatli, sessiz vuruşlarla onardı. Maya ve Ethan gevşek taşları toplayıp dışarıda üst üste yığdılar. Birlikte çalıştılar ve Ethan babasının nasırlı ellerinin, sanki değerli bir şeye dokunuyormuş gibi nazikçe hareket ettiğini fark etti. “Baykuşlar için güvenli bir yuva yapıyoruz,” dedi babası. Ethan not defterine yazdı: Güvenli yuva = mutlu baykuşlar.

Onlar çalışırken anne baykuş kirişinden izliyordu. Kalp şeklindeki yüzü onlara döndü ama uçup gitmedi. Ethan hareketsiz durup ona karşılık verdi. “Artık korkmuyor,” diye fısıldadı. Maya gülümsedi. “Çünkü sessiz ve sakin davranıyoruz.” Ethan çantasındaki not defterine baykuşun resmini çizdi. Altına yazdı: Peçeli baykuş—altın kanatlar, kara gözler.

Ethan daha fazlasını öğrenmek istedi. Babasına sordu: “Peçeli baykuşlar neden eski binalara ihtiyaç duyar?” Babası açıkladı: “Karanlık, sessiz, tünek olarak kullanabilecekleri kirişleri olan ve uçmaya yetecek genişlikte yerleri severler. Birçok eski ahır ve bina onlar için mükemmeldir.” Ethan peçeli baykuşların bazı yerlerde nadirleştiğini öğrendi. Çiftliğinin yardımcı olabileceği için gurur duydu.

Ertesi hafta heyecan verici bir şey oldu. Üç yavru tüylü kanatlarını germeye başladı. Ethan uzaktan anne baykuşun yuvaya yiyecek getirdiğini izledi. “Büyüyorlar!” dedi Maya’ya. Maya ona hatırlattı: “Mesafemizi korumalıyız. Baykuşların huzura ihtiyacı var.” Ethan başını sallayıp yazdı: Sessiz ol. Uzaktan izle. Kocaman açık gagası olan minik bir yavru çizdi.

Bir akşam çiftliğin üzerinden güçlü bir rüzgâr esti. Ethan baykuşlar için endişelendi. O ve babası aceleyle eski binaya gitti. Çatı dayandı ve baykuş ailesi içeride güvendeydi. Babası gülümsedi. “Onarımlarımız işe yaradı.” Ethan içinde sıcak bir parıltı hissetti. “Onlara yardım ettik,” dedi. Maya yanlarına geldi ve bandanasını daha sıkı bağladı. “Ekip çalışması,” dedi. Hep birlikte sessizce durup tüylerin hafif hışırtısını dinlediler.

Ethan önemli bir şey anladı. Yaban hayatını anlamak, onu korumamıza yardımcı olur. Not defterine yazdı: Baykuşların sessiz, güvenli bir yere ihtiyacı var. Eski binayı tam uygun tutarak yardımcı olabiliriz. Baykuş ailesinin ve kendi ailesinin birlikte durduğu bir resim çizdi. Sonra annesine gösterdi; annesi gülümseyip “Sen iyi bir koruyucusun, Ethan,” dedi.

Aile özel bir tabela yaptı: “Peçeli Baykuş Yuvası—Lütfen Sessiz Olun.” Tabelayı eski binaya giden yolun başına koydular. Ethan baykuşları her gün, hep uzaktan kontrol etti. Yavruların daha da uzun ve güçlü büyüdüğünü fark etti. Anne baykuşun kalp şeklindeki yüzü sanki teşekkür ediyor gibiydi. Ethan göğsünde sıcak bir duygu hissetti. Bir fark yaratmıştı.

Haftalar geçtikçe yavrular uçmayı öğrendi. Ethan onların kirişten kirişe sessizce süzülüşünü izledi. Bir akşam bütün aile izlemeye geldi. Babası, “Yakında yuvadan ayrılacaklar ama belki gelecek yıl geri dönerler,” dedi. Ethan gülümsedi. “O zaman eski binayı onlar için hazır tutarız.” Maya onunla çak yaptı. “En güzel proje,” dedi. Ethan sırıtınca çilleri kırıştı.

Ethan küçük iyiliklerin doğanın gelişmesine yardımcı olabileceğini öğrendi. Not defterine yazdı: Yaban hayatını anlamak doğa korumasını teşvik eder. Ailesi eski binayı güvenli ve sessiz tutarak peçeli baykuşlara bir yuva vermişti. Artık Ethan gece gökyüzünü izlemeyi, baykuş dostlarını görmeyi umut etmeyi çok seviyordu. Yaşına göre küçük bir çocuğun bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu.

Ve böylece çiftlikte eski bina huzurlu bir sığınak olarak kaldı. Ethan sık sık yakınına oturur, not defteri açık, peçeli baykuş ailesinin büyümesini izlerdi. Sabrın ve özenin, büyük küçük bütün canlılar için dünyayı daha iyi hale getirebileceğini öğrenmişti. Yeşil çantası çizimler ve notlarla doluydu; özel bir yazın kaydıydı. Ve her akşam peçeli baykuş tarlaların üzerinde sessizce uçar, alacakaranlıkta altın bir gölge olurdu.